

и така са увѣрихъ, че земята е такава също кжло, каквато е и лебеницата, само дѣто тя е милионъ-милионе пжти по-голѣма отъ лебеницата. Ала когато са домислихъ до тия работи, то пакъ ми стана тѣшко. Ако е земята околчеста и ако прилича на лебеница, си помислихъ, то защо тая вода, която е на нея, са не излива на нѣкаде? Нема на лебеницата може вода да са удържи! Блжсахъ си главата, блжсахъ, а не можахъ да са усѣта — се не излиза по моето: никакъ не може мозжкѣтъ ми да разбере това чудо. А въ това също време ми дойде и друга бѣда до главата: а защо людете не падатъ отъ земята, и ония люде дѣто сж подъ насъ, дѣто отдолу на земната лебеница живѣятъ, защо са тие не стжрколатъ на нѣкаде? Или пакъ и това: какъ не удари на ония люде кржвѣта въ главата, когато тие съ главата надолу ходатъ! И дълго време са азъ мжчихъ довно разбира тия чудеса; недѣли и месеци прѣминаха, а азъ нищо не можахъ да разгатна, нищо добро не можахъ да измисла. Въ това тѣшко време азъ захванахъ да мисла друго: азъ мислѣхъ, че сичкото това е нищо повече, а само годи лжжи и бленуванета, че сичко сжмъ си азъ измислилъ самъ и че земята не може да бжде околчеста. Дълго време ми са шемеди главата, шемеди ми са до тогава, дорде ми не скимна на умѣтъ да отида и да пораспитамя за тия работи попъ Ивана. Може дѣдо попъ и да ми разкаже тия работи, си помислихъ. А ако ми не каже, то тогава що? . . . Ами ако ми каже не това, щото са мене иска да ми каже, а нѣ-